

Земля дочекалась і рясту, і сонця, і цвіту,
Душа, мов калина, росте і цвіте від тепла.
Нічого не треба, нічого не хочу від світу,
Лишень аби мати на білому світі була.

З-за гір віє вітер, в степах повмирали морози,
Шумлять осоки, весняно зітхають гаї,
А мати старенька стоїть на високім порозі
Та й думає мати: як маються діти її.

А діти світами, а діти у веснах та в зимах,
Приїдуть і скажуть: «Нам двері, матусю, втворить».
І доти всі діти живуть по світах молодими,
Допоки чекають, допоки живі матері.

Земля молодіє від рясту, від сонця, від цвіту,
Душа, мов калина, цвіте і росте від тепла.
Нічого не треба, нічого не хочу від світу,
Лишень аби мати на білому світі була.

1978

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.